

2. W skład komisji wchodzi: przewodniczący komisji, zastępca przewodniczącego, sekretarz oraz członkowie komisji.

3. W skład komisji można powołać również osoby spoza rady w ilości nie przekraczającej połowy składu komisji. Przewodniczącemu komisji powołuje rada narodowa spośród radnych.

4. Komisje włączają do udziału w wykonywaniu swych zadań specjalistów i inne osoby spoza swego składu, zainteresowane dziedziną spraw, dla których komisja jest właściwa.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

38

UCHWAŁA Nr 16 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1958 r.

w sprawie tworzenia rezerw na pokrycie roszczeń z tytułu niedoborów materiałowo-towarowych i gotówkowych w przedsiębiorstwach uspołecznionych.

W celu stworzenia warunków sprzyjających wzmoczeniu walki z niedoborami, jak również w celu urealnienia bilansów przedsiębiorstw uspołecznionych, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwami uspołecznionymi w rozumieniu niniejszej uchwały są działające według zasad rozrachunku gospodarczego przedsiębiorstwa państwowe, przedsiębiorstwa spółdzielcze (z wyjątkiem rolniczych spółdzielni produkcyjnych) oraz przedsiębiorstwa pod przymusowym zarządem państwowym sprawowanym przez jednostki państwowe lub spółdzielcze.

§ 2. W przedsiębiorstwach uspołecznionych tworzy się rezerwę na pokrycie roszczeń przedsiębiorstw z tytułu komisyjnie stwierdzonych niedoborów materiałowo-towarowych i gotówkowych.

§ 3. 1. Rezerwę tworzy się w ciężar strat przedsiębiorstwa uspołecznionego, pod datą, w której nastąpiło protokolarne komisyjne stwierdzenie roszczenia wobec osoby materialnie odpowiedzialnej.

2. Rezerwę należy utworzyć również na te niewygasłe roszczenia z tytułu komisyjnie stwierdzonych niedoborów materiałowo-towarowych i gotówkowych, figurujące w księgach przedsiębiorstwa w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały, na które dotychczas rezerwa nie była tworzona.

3. Wysokość rezerwy należy ustalić, niezależnie od faktycznej wysokości roszczenia, biorąc za podstawę ceny zakupu lub koszty wytworzenia brakujących materiałów lub towarów.

4. Rezerwę zmniejsza się odpowiednio w razie całkowitego lub częściowego wygaśnięcia roszczenia przez zapłatę lub w inny sposób prawem przewidziany.

§ 4. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) określą szczegółowe zasady tworzenia i zmniejszania rezerw na pokrycie roszczeń z tytułu niedoborów materiałowo-towarowych i gotówkowych.

§ 5. Zobowiązuje się właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych) do podjęcia środków zapewniających wzmoczenie ochrony własności społecznej w podległych im lub nadzorowanych przez nich przedsiębiorstwach, jak również zabezpieczenie windykacji należności z tytułu niedoborów, na które utworzono rezerwę.

§ 6. W stosunku do przedsiębiorstw spółdzielczych określone w §§ 4 i 5 uprawnienia i obowiązki ministrów wykonują zarządy właściwych centralnych organizacji spółdzielczych.

§ 7. Tracą moc przepisy:

- 1) uchwały nr 1036 Prezydium Rządu z dnia 31 grudnia 1955 r. w sprawie utworzenia rezerw na pokrycie należności z tytułu niedoborów materiałowo-towarowych w przedsiębiorstwach uspołecznionych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 6, poz. 48),
- 2) uchwały nr 4 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1957 r. w sprawie utworzenia rezerwy na pokrycie roszczeń z tytułu niedoborów materiałowo-towarowych w przedsiębiorstwach handlu wewnętrznego.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

39

UCHWAŁA Nr 21 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 stycznia 1958 r.

w sprawie dodatków do uposażenia za znajomość języków obcych dla niektórych pracowników Kancelarii Sejmu.

Na podstawie art. 8 ust. 2 i art. 37 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwala, co następuje:

§ 1. Pracownikom Kancelarii Sejmu zatrudnionym na stanowiskach, których wykaz ustali Szef Kancelarii Sejmu w porozumieniu z Ministrem Finansów, przyznaje się:

- 1) dodatek w wysokości 120 zł do uposażenia za biegłą znajomość w słowie i piśmie jednego z obcych języków oraz
- 2) dodatek w wysokości 90 zł do uposażenia za biegłą znajomość w słowie i piśmie każdego z następnych języków obcych.

§ 2. Dodatek przysługuje za znajomość jedynie tych języków obcych, które są niezbędne do wykonywania czynności wchodzących w zakres pełnionej przez pracownika służby.

§ 3. Prawo do dodatku za znajomość języków obcych powstaje od pierwszego dnia następnego miesiąca po pomyślnym złożeniu przez pracownika egzaminu ze znajomości języków obcych, gaśnie zaś z końcem miesiąca, w którym pracownik przestał pełnić czynności służbowe na stanowisku, z tytułu zajmowania którego pobierał dodatek.

§ 4. Pracownik zachowuje prawo do dodatku za znajomość języków obcych także w czasie:

- 1) urlopu wypoczynkowego,

- 2) urlopu macierzyńskiego.
- 3) choroby nie przekraczającej 3 miesięcy,
- 4) wszelkiego rodzaju innych usprawiedliwionych nieobecności w służbie, podczas których pracownik ma prawo do wynagrodzenia, lecz przez okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

§ 5. Dodatek za znajomość języków obcych przysługuje niezależnie od pobieranych przez pracownika innych dodatków służbowych lub funkcyjnych albo specjalnych.

§ 6. Tryb przyznawania dodatku oraz kontrolowania znajomości języków obcych ustali Szef Kancelarii Sejmu w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się Szefowi Kancelarii Sejmu.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1958 r.

Prezes Rady Ministrów J. Cyrankiewicz

40

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW I PEŁNOMOCNIKA RZĄDU DO SPRAW REPATRIACJI

z dnia 16 stycznia 1958 r.

w sprawie zasad i trybu udzielania pożyczek repatriantom.

Na podstawie § 9 ust. 3 uchwały nr 145 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie pomocy dla repatriantów (Monitor Polski z 1957 r. Nr 32, poz. 217 i z 1958 r. Nr 2, poz. 6) zarządza się, co następuje:

I. Zasady udzielania i spłaty pożyczek.

§ 1. 1. Repatriantowi po jego przybyciu na miejsce stałego osiedlenia można udzielić jednorazowej pożyczki na urządzenie się.

2. Pożyczek udziela się repatriantom, którzy ze względu na swą sytuację materialną (liczna rodzina, niskie zarobki) nie mają możliwości urządzenia się o własnych siłach.

3. Pożyczki można udzielić tylko w okresie 6 miesięcy od dnia powrotu repatrianta do kraju.

§ 2. 1. Wysokość pożyczki nie może przekroczyć 2.000 zł dla głowy rodziny, 500 zł dla każdego członka rodziny i 1.000 zł dla osoby samotnej.

2. Na zabezpieczenie pożyczki pożyczkobiorca wystawia skrypt dłużny, opatrzony poręczeniem współmałżonka lub — w braku współmałżonka — innego członka rodziny. Pożyczkobiorca samotny wystawia skrypt dłużny bez poręczenia.

3. Na pokrycie części kosztów administracyjnych potrąca się pożyczkobiorcy od wypłaconej mu kwoty pożyczki 1,5% w stosunku rocznym.

§ 3. 1. Pożyczka ulega spłacie w równych ratach jedno-, dwu- lub trzymiesięcznych, stosownie do życzenia pożyczkobiorcy.

2. Termin płatności pierwszej raty nie może przypadać wcześniej niż w dwanaście miesięcy ani później niż w piętnaście miesięcy, licząc w obu przypadkach od daty wypłacenia pożyczki.

3. Termin płatności ostatniej raty nie może przypadać później niż w trzy lata od daty wypłacenia pożyczki.

4. Całość pożyczki staje się natychmiast wymagalna w razie:

- 1) niespłacenia dwóch kolejnych rat albo
- 2) zmiany miejsca zamieszkania pożyczkobiorcy bez niezwłocznego zawiadomienia przezeń o tym instytucji, która wypłaciła pożyczkę.

§ 4. W uzasadnionych przypadkach terminy płatności rat można odroczyć, z tym jednak by termin trzyletni, wskazany w § 3 ust. 3, nie został przekroczony.

§ 5. Otrzymanie pożyczki na urządzenie się nie stanowi przeszkody w korzystaniu przez repatrianta z pożyczek unormowanych innymi przepisami (np. z kredytów dla rolników albo dla rzemieślników) i odwrotnie.

II. Tryb udzielania i spłaty pożyczek.

§ 6. 1. Przyznawanie pożyczek należy do właściwych organów administracji prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych, natomiast wypłacanie, inkasowanie, odraczanie terminów płatności, dochodzenie i egzekwowanie pożyczek — do spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych.

2. O właściwości zarówno organów prezydiów rad narodowych, jak i spółdzielni rozstrzyga każdorazowo miejsce stałego zamieszkania repatrianta.

§ 7. 1. Repatriant ubiegający się o pożyczkę składa odpowiedni wniosek w oddziale społeczno-administracyjnym prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

2. Na prośbę repatrianta, wyjeżdżającego z punktu repatriacyjnego na stałe osiedlenie i zamierzającego ubiegać się o pożyczkę, kierownik punktu przesyła informację o jego sytuacji materialnej do oddziału społeczno-administracyjnego prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, właściwej ze względu na obrane przez repatrianta miejsce stałego zamieszkania. Informacje przesyła się najpóźniej najazutrz po wyjeździe repatrianta z punktu repatriacyjnego.

§ 8. Kierownik oddziału społeczno-administracyjnego prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, po zebraniu — w razie potrzeby — informacji o sytuacji materialnej wnioskodawcy, kieruje wniosek do rozpatrzenia, chyba że złożono go po upływie terminu sześciomiesięcznego, określonego w § 1 ust. 3.

§ 9. 1. Wniosek o pożyczkę rozpatruje komisja w następującym składzie:

przewodniczący — członek prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej,
członkowie — kierownik oddziału społeczno-administracyjnego tegoż prezydium oraz członek zarządu spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej.

2. Komisja może zasięgnąć opinii odpowiedniej komisji rady narodowej oraz oddziału Polskiego Czerwonego Krzyża, a także zaprosić na swe posiedzenie ich przedstawicieli.

3. Po rozpatrzeniu wniosku komisja wydaje decyzję:

- 1) o uwzględnieniu go w całości lub w części albo
- 2) o pozostawieniu go bez uwzględnienia.

4. Jeżeli informacje o sytuacji materialnej wnioskodawcy są niewystarczające, komisja odracza wydanie decyzji i poleca uzupełnienie informacji w określonym terminie.

5. Wniosek o pożyczkę powinien być rozpatrzony w ciągu czternastu dni od daty złożenia go w oddziale społeczno-administracyjnym prezydium rady narodowej.